

РЕШЕНИЕ

№ 2007

гр. София, 27.03.2024 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 64 състав, в публично заседание на 12.03.2024 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Калинка Илиева

при участието на секретаря Спасина Иванова, като разгледа дело номер **88** по описа за **2024** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145 и сл. от Административно - процесуалния кодекс (АПК) вр. чл. 46, ал. 1 от Закона за чужденците в Република България (ЗЧРБ).

Образувано е по жалба на А. Ч. У. срещу заповед № УРИ 5392 ПАМ-7684/15.0.2023 г. на началник отдел „Миграция“ към Столична дирекция „Вътрешни работи“, с която му е наложена принудителна административна мярка „връщане до страната по произход“ – Н..

Жалбоподателят твърди, че заповедта е нищожна, неправилна и незаконосъобразна. Липсват мотиви. Ето защо иска отмяната ѝ. Иска на основание чл. 39 б, ал. 2 ЗЧРБ да бъде продължен срокът за доброволно напускане на страната, тъй като е студент, работи, живее с жена на семейни начала.

Ответникът началник отдел „Миграция“ към Столична дирекция „Вътрешни работи“ оспорва жалбата. Административният акт е издаден от компетентен орган, в рамките на предоставените му правомощия. Жалбоподателят е пребивавал в страната въз основа на виза тип „D“ с последен разрешен срок на пребиваване до 13.6.2023 г. Няма предприети действия по удължаване на срока, поради което са предприети действия по налагане на ПАМ по чл. 41, т. 2 ЗЧРБ. Търсен е многократно, но не е установен на обявения адрес. Не се е явил в отдел „Миграция“ При налагане на процесната ПАМ действа при условия на обвързана компетентност.

Съдът, като взе предвид становищата на страните и представените по делото доказателства, намира за установено следното:

Със заповед № УРИ 5392 ПАМ-7684/15.0.2023 г. на началник отдел „Миграция“ към Столична дирекция „Вътрешни работи“ на жалбоподателя е наложена принудителна административна мярка „връщане до страната по произход“ – Н..

Заповедта е издадена на основание чл. 41, т. 2 ЗЧРБ, както и е мотивирана с документите по преписката, както и докладна № УРИ45292р-4481/15.8.2023 г. до началник сектор „Миграция“.

Видно от цитираната докладна, както и останалите представени по преписката доказателства, се установява, че жалбоподателят е пребивавал в страната въз основа на виза тип „D“ от 2019 г., с последен разрешен срок на пребиваване до 13.6.2023 г., на основание чл. 24в, ал. 1, т. 1 ЗЧРБ. До изтичане на този срок не са предприети действия по удължаване на пребиваването. Ето защо са предприети действия по налагане на ПАМ по чл. 41, т. 2 ЗЧРБ., вкл. и е изготвено уведомление от 9.8.2023 г. за това. Жалбоподателят е търсен е многократно, но не е установен на обявения адрес, вкл. и са залепвани уведомления. До датата на съставяне на докладната не се е явил в отдел „Миграция“, няма подадена молба по ЗУБ, нито е регистрирано напускане на страната.

При така установената фактическа обстановка, съдът достигна до следните правни изводи:

Жалбата е в срок. Жалбоподателят е уведомен за оспореното решение на 24.2.2022 г., а жалбата е подадена на 9.3.2022 г., т.е. в рамките на указания му 14-дневен срок.

Обжалваният административен акт е издаден от компетентен орган, съгласно чл. 44, ал. 1 ЗЧРБ, в предвидената от закона писмена форма. Налице са законоустановените реквизити. В този смисъл – и заповед № не се чете 0426/6.12.2018 г. на директора на СДВР.

Не се установяват съществени нарушения на процесуалните норми.

По отношение наличието на материалните предпоставки за постановяване на оспорвания акт.

Съгласно чл. 41, т. 2(изм. - ДВ, бр. 36 от 2009 г.) ЗЧРБ заповед за връщане се издава когато чужденецът не напусне страната до изтичане на разрешения му срок или в сроковете по чл. 39б;

Следователно, за материалната законосъобразност на процесната заповед за връщане следва да се установи единствено наличие на изтичане на разрешения на чужденеца срок на пребиваване и ненапускане на страната в този срок.

В тази насока следва да се цени констатираното от административните органи /което е официално удостоверяване на факт в кръга на службата им/, че по отношение на жалбоподателя е налице изтичане на срока на разрешеното му пребиваване, както и че не са регистрирани излизания и подадени от него молби по ЗУТ. Представените от жалбоподателя доказателства – относно следването му в Нов български университет, сключен трудов и застрахователен договор, както и неговите обяснения също следва да се тълкуват в тази насока – че той все още не е напуснал страната.

Макар и да не са представени преки доказателства относно установяване на този факт – изтичане на разрешения срок, доколкото видно от цитираната докладна е констатирано изтичането на срока, както и това, че посоченото обстоятелство не се оспорва от жалбоподателя, следва да се приеме за установено настъпването на посочения единствено релевантен факт.

Същевременно, представените доказателства относно това, че жалбоподателят се обучава в редовна форма на обучение в Нов български университет, живее на семейни

начала и т.н. биха имали значение евентуално за подаване на нова молба за издаване на разрешение за пребиваване.

Ето защо следва да се приеме, че жалбата срещу ПАМ е неоснователна.

По искането на жалбоподателя за удължаване на срока за напускане по чл. 39б, ал. 2 ЗЧРБ. Съгласно цитираната норма:

(Доп. - ДВ, бр. 9 от 2011 г.) За предоставяне на срок за доброволно напускане за повече от 30 дни чужденецът подава молба до съответния компетентен орган, издал заповедта по ал. 1, който се произнася и уведомява чужденеца в тридневен срок. В тези случаи се вземат предвид конкретните обстоятелства във всеки отделен случай, като: продължителност на престоя, здравословно състояние, потребности на уязвимите групи, наличие на посещаващи училище деца и други семейни и социални връзки. Срокът за доброволно напускане може да бъде продължен за не повече от една година.

Предвид цитираната норма, това искане следва да се остави без разглеждане доколкото не съдът, а органът, който се произнася по ПАМ, е компетентен да се произнесе и по искането по чл. 39б, ал. 2 ЗЧРБ, като съобрази посочените там обстоятелства. Отделен е въпросът и това, че не са ангажирани доказателства за семейно положение, семейни и социални връзки, здравословно състояние, нито за хода на обучението на жалбоподателя.

По разноските. На основание чл. 143, ал. 3 АПК, вр. чл. 37 Закона за правната помощ, вр. чл. Наредбата за правната помощ на ответника следва да се присъди юрисконсултско възнаграждение от 100 лв., съобразено с фактическата и правна сложност на делото, както и извършените процесуални действия.

Воден от горното и на основание чл. 172, ал.2 от АПК, Административен съд София – град, I отделение, 64-ти състав,

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ жалбата на А. Ч. У., ЛНЧ [ЕГН] срещу заповед № УРИ 5392 ПАМ-7684/15.0.2023 г. на началник отдел „Миграция“ към Столична дирекция „Вътрешни работи“, с която му е наложена принудителна административна мярка „връщане до страната по произход“ – Н..

ОСТАВЯ БЕЗ РАЗГЛЕЖДАНЕ искането на А. Ч. У., ЛНЧ [ЕГН] за удължаване на срока за напускане по чл. 39, ал.2 ЗЧРБ по заповед № УРИ 5392 ПАМ-7684/15.0.2023 г. на началник отдел „Миграция“.

Решението може да бъде обжалвано пред Върховния административен съд в 14 – дневен срок от съобщението до страните за постановяването му.

При подаване на касационна жалба, тя следва да бъде придружена с доказателства за внесена по сметка на ВАС държавна такса от 70 лв. При неизпълнение на указанията жалбата следва да бъде върната.

СЪДИЯ: